“မဖဲဝါရဲ့အိမ်”

♥ တာတေ ♥

နွေတော့ရောက်ပြီ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အညာမှာကအအေး ခေတ်လေး မကုန်သေးဘူးဗျ ။ နေ့ပူလို့ ညချမ်း ဆိုတဲ့ တပေါင်းလ လေဗျာ။ လွတ်ပြီးအေးတာတော့လည်း မဟုတ်တော့ဘူးဗျ ။ နေလို့ကောင်းယုံပေါ့ ။ ညဆို ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေတော်တော်နဲ့ မအိပ်ကြဘူးဗျ ။ ဟိုအိမ်သွားလည် ဒီအိမ်သွားလည်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ တောခလေ့ဆိုတာလည်း ဒါပဲပျော်စရာရှိတာမလား ။

ကျုပ်ကတော့ သူများအိမ်သွားလည်ခဲတယ်ဗျ ။ ညဆိုရင် ကျုပ်ဆီကို တယောက်မဟုတ်တယောက် လာလည်ကြတာ။ တခါတလေတော့လည်း စကားကောင်းပြီး လုလင်ပြန် ကြက်တွန် သံကြားမှ ထပြန်ကြရောဗျို့ ။ တချို့ကျတော့ သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွန်ချိန်ဆိုရင် ပြန်တာပါပဲ ညှော့သည်ပြန်တော့ ကျုပ်လည်း ဝိုင်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ယာဝင်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ညောင်ကုန်းဆိုတာက ဘန့်ဘွေးကုန်းရဲ့ မြောက်ဘက် ကျတယ်။ ဘန့်ဘွေးကုန်းကနေ တစ်နာရီလောက်လျှောက်ရ သေးတယ်ဗျ။ လျှောက်ရင်းနဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီ ၊ မှောင်စလည်းပျိုးပြီ ။ ကျုပ်က လှည်းလမ်းကြောင်းဘေးက ကပ်ပြီး လျှောက်နေတာ။

“တာတေနေပါဦးဟ ၊ လျှောက်လှချည်လား ”

အသံကြားလို့ ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ မိန်းခလေးဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမှာ။ ရုပ်ကလည်း သနားကမားလေးဗျ။ လက်ထဲမှာ နွားနှင်တံတချောင်း ကိုင်ထားတယ်ဗျ။ သူ့နောက်မှာ ခွေးလေးတစ်ကောင်လည်း ပါတယ်။ ခွေးက အင်းခွေးလို့ခေါ်တဲ့ နီညိုညိုလေးဗျ ၊ ပုပြတ်ပြတ်လေးပါဗျာ။

"နှင်ကဘယ်သူလဲ ၊ ဘယ်ရွာကလဲ "

"ငါက မီးလောင်ကုန်းမှာနေတာ ၊ အခု ညောင်ကုန်းက ပြန်လာတာ၊ နှင့်ကိုတွေ့လို့ အဖော်ရပြီဆိုပြီး အမှီလိုက်လာတာ"

"ဒီအချိန်ကြီးမှာ နှင်တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမှာတုံး"

"ငါပြန်လာတုန်းက စောသေးတယ်ဟ ၊ လမ်းမှာ အသိတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေလို့ ကြာသွားတာ "

"နှင် မိုးချုပ်သွားရင် မီးလောင်ကုန်းကို ဘယ်လိုသွားမှာတုန်း"

"ငါ့အိမ်ကလူတွေ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ စောင့်နေကြတယ် "

“ဩော် အေးအေး ဒါဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့ ၊ နို့ နင်က ညောင်ကုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ဘာသွားလုပ်တာတုန်း”

ကျုပ်က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း စကားပြောနေတာဗျ။ သူကလည်း ကျုပ်နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် ပါလာတာပေါ့ဗျာ။ သူ့ခွေးပုကလည်း အပြေးသွားနေတာဗျ ။ခွေးတို့ရဲ့ ထုံးစံပေါ့ဗျာ။ နည်းနည်းပြေးလိုက် ရပ်လိုက် ၊ အနံ့ခံလိုက် လုပ်နေတာဗျ။

“ဒီလို တာတေရ မီးလောင်ကုန်းဟိုဘက်က ဆပ်သမြောင်မှာ အထိကရ ညောင်ပင်ကြီး ရှိတယ်။ နင်က ဆပ်သမြောင်ဘက်ကို ရောက်လို့လား ”

“ဟာ ငါမရောက်တဲ့ ရွာ ရှိမလားဟာ ၊ တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က နေရာတကာ စပ်စပ် စပ်စပ်ပါတဲ့ ကောင်ပဲ”

“အေးအေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနားက ရွာတွေမှာ နင့်ကို မသိသူမရှိတာပဲ ”

“ဟေ ဒါ့ကြောင့် နင်လည်းငါ့ကို သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့ဟ ၊ နေပါဦး ငါ့စကားကို ပြန်ဆက်ရဦးမယ် ။ အဲ့ဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ ဘုရင်တွေရှိကတည်းက သရဲဖြစ်နေတဲ့ ပါးကွက် အာဏာသားကြီးတစ်ယောက်နေတယ် ”

“ဟာ ကြာလှပြီပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ် ။ လူတွေက အဲ့ ဒီသရဲကြီးကို ရုက္ခစိုးထင်ပြီး သွားသွားပူဇော်ကြတယ် ။ ဒီတော့လည်း အဲ့သရဲကြီးစားရတာပေါ့ အေး အဲ့ဒီသရဲက အခုကျွတ်ချိန်ရောက်ပြီ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့ ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ။ သူ့အတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်လေး လုပ်ပေးမှ ကျွတ်မှာ ”

“ဩော် ဩော်”

“ဒါနဲ့ အဲ့သရဲနံမည် ဘယ်လိုခေါ်တုန်း ”

“ဦးဗိုတဲ့ သရဲဖြစ်နေတာ နှစ်တွေရာနဲ့ချီနေပြီ”

“ဩော် သနားပါတယ်ဟာ ”

“အေး ငါတို့လည်းသနားလို့ သူ့ကို ကျွတ်အောင် သွားပြီး လုပ်ပေးကြမလို့ ”

ကျုပ်လည်းလျှောက်ရင်း ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ရောက်လာပြီဗျို့ ရွာတံခါးဝင်ခါနီးတော့ –

“တာတေ”

“ဟေ ဘာတုန်း ”

“အဲ့ သရဲကြီးကို ကျွတ်အောင် နင်သွားလုပ်ပေးပါလား”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်းဟ”

“ဆပ်သမြောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူအတန်းလုပ်ပြီး သူ့ကိုတရားနာဖို့ ခေါ်လိုက်လေ ။ သူလာမှာပေါ့ ။ အဲ့ဒီမှာပဲ ရေစက်ချပြီး အမျှဝေလိုက်ပေါ့ဟ ”

“အေး ဒါလောက်ဆိုရင်တော့ ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ။ ဒါထက် ဘယ်တော့လုပ်ပေးရမှာတုန်း ”

“အခုလာမဲ့ လကွယ်နေ့ လုပ်ရမှာ ၊ အဲ့ဒီနေ့မှာ သူကျွတ်မှာပဲ”

“အေး ဟုတ်ပြီ ငါလုပ်ပေးလိုက်မယ် ။ ဟင် နေပါဦး နင် ဒီသရဲကြီးအကြောင်းကို ဘယ်လို သိနေတုန်း ”

“ဘယ်လိုပဲ သိသိ ငါသိလို့ နင့်ကိုပြောပြတာပေါ့ ။နင်က ဒါမျိုးတွေကူညီနေကြလေ ”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ကရွာထဲဝင်ခဲ့တယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့ခွေးလေးနဲ့ ရွာတံခါးမှာ ရပ်နေတယ်။

ဒီတော့ ကျုပ်က

“ဟဲ့ လာလေ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ရောက်နေမှ ဘာလုပ်နေတုန်း”

“နင် သွားတော့ တာတေ ငါက ရွာထဲမဝင်ရဘူး ”

“ဘာ နင်ဘာပြောတာလဲ နင်က ဘာလို့ ရွာထဲ မဝင်ရတာတုန်း။ နင့်နံမည်လည်း ငါမမေးမိပါလား ။ နင့်နံမည်က ဘယ်သူတုန်း ”

“ဟားဟား ဟားဟား နင်က တော်တော်မေ့တတ်တာကိုး တာတေရဲ့ ။ ငါက တခြားသူမဟုတ်ဘူးဟဲ့ တာတေရဲ့။

နင်ခဏခဏ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ခေါ်ခေါ်ကျွေးနေတဲ့ မဖဲဝါ လေ”

“ဟေ နင်က မဖဲဝါဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား ”

ဟာ အင်းခွေးနီညိုညိုလေးကနေ ချက်ချင် ခွေးနက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဗျို့ ။ ဟုတ်ပ့ါဗျာ။ ဒါ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးပဲဗျ ၊ နွားပေါက် လောက်ရှိတာလေ။ ဒါဆိုရင် မဖဲဝါသေချာတာပေ့ါဗျာ ။ ပြေးပြီဗျို့ ။ ပြေးပြီ ။ ကျုပ်ပြေးပြီ ။ နောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့် တော့ဘူး။ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာလမ်းအတိုင်းကျုပ် ဇွတ်ပြေးနေတော့ တာဗျို့ ။

“ဟဲ့ တာတေ မထသေးဘူးလား ။ နင့်အဘတောင် ညောင်ကုန်းမှာ လူမမာသတင်းသွားမေးမလို့ဆိုပြီး လှည်းကောက် မောင်းသွားလေရဲ့ ”

အောင်မလေး တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ။ ကျုပ် အိမ်မက်မက် နေတာကိုး။ ကျုပ်အိပ်ရာက ထပြီး မျက်နှာသစ်တယ် ။ ကျုပ် အိမ်မက်တွေ ဘာတွေမက်ခဲပါတယ်။ ကျုပ်ထိုင်တွေးနေမိတာဗျ။

အိမ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ မဖဲဝါက အချောသားပဲလို့ ။ ဒါပေမဲ့ မဖဲဝါက ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲတွေ လုပ်နိုင်တာသေချာတယ်ဗျ။နေဦးဗျ။ အိမ်မက်ထဲမှာ မဖဲဝါ ကျုပ်ကိုပြောသွားတဲ့ ကိစ္စက တကယ်လား ။ဒီသရဲကြီး ကျွတ်လွတ်အောင်က တကယ်လုပ်ပေးရမှာလား။ အိမ်မက်ပဲဗျာ။ တကယ်ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာပါ။ ကျုပ်လည်း မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် နေလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ တဖြေးဖြေး လကွယ်နေ့ကလည်း နီးလာပြီ။ ကျုပ်ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကိစ္စကို အဘနဲ့ အမေကို ပြောပြီး တိုင်ပင်ရတာပေါ့။

"ဟာ လူကလေးကလည်း ဒီအိမ်မက်မျိုးက မဟုတ်ပဲနဲ့တော့ မမက်ပါဘူးကွာ။ အဘသဘောကတော့ သွားပြီးလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အဘတို့ သံသရာ ခရီးသွားချင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ကဲ ဒီလိုလုပ် အဲ့ဒီကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး သုံးပါးနဲ့ ကိုရင်နှစ်ပါးပဲရှိတာ အဘတို့ ဆွမ်းတွေ ဆွမ်းဟင်းတွေ ချက်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မြို့ကို သင်္ကန်း တစ်စုံမှာပေးမယ်။ ဂုတ္တုလည်း ကပ်လိုက်။ ပြီးတော့ အဲ့သရဲကြီးကို အမျှဝေလိုက်ပေါ့ လူလေးရာ ။ ဟုတ်လည်း သူကျွတ်လွတ်သွားတာပေါ့ကွာ။ မဟုတ်လည်း အဘတို့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား လူလေး"

"အဘပြောတာကောင်းသားပဲ"

"အေး ဒါဆိုရင် တော်က မြို့ကို သက်န်း တစ်စုံမှာပေါ့ ။ ကျုပ်က အဖိတ်နေ့ညတည်းက ဆွမ်းချက်မယ်။ လကွယ်နေ့မနက် စောစောထပြီး ဆွမ်းချိုင့်နဲ့ သက်န်း ယူသွားပေါ့။ ဆပ်သမြောင် ကသိပ်ဝေးတာမှမဟုတ်တာ။ မီးလောင်ကုန်းကျော်ဆို ရောက် တာပါပဲ။ လကွယ်နေ့မနက် ရောက်တော့ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ ဘာလုပ်နေတုန်းဗျ "

"ဟာ ကျောက်ခဲပါလား ၊ စောစောစီးစီး နွားလှည်းကြီးနဲ့ ပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့တုန်း "

"ဆပ်သမြောင်သွားမလို့ဗျ ။ အဘက ဆပ်သမြောင်မှာ နှမ်းမျိုး သွားယူခိုင်းလို့ "

"ဒါဆို ငါလည်း လှည်းကြုံလိုက်မယ်ဟေ့"

"ဟင် ကိုကြီးတာတေက ဘယ်သွားမလို့တုန်း"

“ငါလည်း ဆပ်သမြောင်ကို သွားရမှာ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားမလို့ကွ”

“ဟင် ဒါဆို လာလေဗျာ သွားကြတာပေါ့ ”

“ဟာ ဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းကပ် မှာလား”

“အေးကွ သက်န်းလည်းကပ်မို့ မင်းနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတာကွ ကျောက်ခဲရ ”

လှည်းလမ်းကြောင်းက မီးလောင်ကုန်း သချိုင်းဘေးက နေကပ်သွားရတာဗျ။ အဲ့နားရောက်တော့ ဖဲသမား ကိုအောင်ချစ်ကြီးကို မဖဲဝါ ရိုက်သတ်လိုက်တာကို တွေးမိပြီး ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထလာသေးတာဗျို့ ။

“ကိုကြီးတာတေ ပေကုန်းကို လိုက်ရှာနေတဲ့ သရဲတွေ တော့ တစ်ခါတည်း ကျွတ်ကုန်ကြတာနော် ”

“ဟာ အဲ့ ဒါ သရဲမဟုတ်ဘူး ကျောက်ခဲရ ။ သူတို့က တစ္ဆေ တွေပါ ”

“ဗျာ သရဲနဲ့ တစ္ဆေ က အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

“မတူဘူး ကျောက်ခဲရဲ့၊ သရဲဆိုတာ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်ဘုံ ရောက်သွားတာ ။ တစ္ဆေ ဆိုတာက သေခါနီးမှ တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းသွားလို့ ဘဝမကူးနိုင်ဘဲဖြစ်နေတာပါ။ သူတို့က သတိလေး ရသွားတာနဲ့ ကျွတ်သွားကြတာကွ ။ သရဲကတော့ သူရဲ့အကုသိုလ်ကံကြီး မကုန်မချင်း အဲ့ဒီဘဝမှာ နေကြရတာ ။ အဲ့ဒီကံ ကုန်မှကျွတ်လွတ်သွားကြတာ ။ နှစ်တွေအကြာကြီး နေကြရတာ ”

“သြော် ဒီလိုလား ကိုကြီးတာတေ”

“အေး ဟုတ်တယ် ”

“ကိုကြီးတာတေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်မှာလား ”

“ဟာ ငါပြန်မလိုက်သေးဘူး ကျောက်ခဲရ ။ မင်းပြန်နှင့်တော့ ဒီမှာ ငါလုပ်စရာလေး နဲနဲရှိသေးတယ်။ ညနေ နေချိုမှ ငါပြန်ခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ဒီရွာလည်း မရောက်တာကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောက်တုန်း စကားလေးဘာလေး ပြောဦးမယ်ကွာ”

"ဩော် ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို နှမ်းအိတ်တင်ပြီးရင် ကျုပ်ပြန်နှင့်မယ်"

"အေးအေး ပြန်နှင့် ပြန်နှင့် "

ဆပ်သမြောင်ကိုရောက်တော့ ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်အောင် လှည်းနဲ့လိုက်ပို့တာဗျ။ ကျုပ်လည်း ဆရာတော်ကို အကျိုးအကြောင်း လျှောက်လိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ် တာတေ ။ မင်းကို မဖဲဝါ အိမ်မက်ပေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်ကွ ။ အဲ့ဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ တစ်ကောင်ကောင် ရှိတယ်ဆိုတာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒီရွာထဲကလူတွေ တစ်ခါတစ်လေ မြင်ကြရတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးကို တက်သွားတာတို့ ဆင်းလာတာတို့ ပေါ့ကွာ။ အကောင်အထည်တော့ မသဲကွဲဘူးတဲ့ကွ။ ဖြူဖြူကြီးဆိုပဲ ၊ သူတို့ကတော့ ရုက္ခစိုးထင်ပြီး ညောင်ပင်မှာ မီးတွေဘာတွေပူဇော်ကြ အစားအသောက်တွေ သွားကပ်ကြလုပ်နေတာ "

"အေး ဒါဆိုရင် ဒီမှာ ဆွမ်းပွဲတွေ ဘာတွေပြင်ခဲ့ပြီးတော့ မင်းသွားပင့်လိုက်ပေါ့ကွ ။ ဘုန်းဘုန်း တရားပေစာ သေသေချာချာ ဟောလိုက်မှာပေါ့။ ပြီး သူ့ကုသိုလ်ကို ရေစက်ချလိုက်ပေါ့ကွာ "

ဆပ်သမြောင် ကျောင်းဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်ကို နဂို တည်းက သိပြီးသားလေဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဆရာတော်မိန့်တဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တာတေပဲလေဗျာ။ ဒီအတိုင်း တော့ ဘယ်လုပ်မလဲ။ ကျောင်းအောက်ဆင်းပြီး မျက်ကွင်း ဆေးလေး ကပျာကယာ ကွင်းလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ရွာ အနောက်ဘက်က အထိကရ ညောင်ပင်ကြီးဆီကို ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တာ။ ညောင်ပင်ကြီးက နဲတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အောက်မှာဆို နေပျောက်တောင်ထိုးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီညောင်ပင် ရဲ့ သက်တမ်းက နဲမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ အနှစ်တစ်ရာလောက် တော့ရှိမှာ။ ကျုပ်က ညောင်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး

"ဒီညောင်ပင်မှာ နေထိုင်တဲ့ အာဏာပါးကွပ်သားကြီး ဦးဖုံဗျာ.. ကျုပ်တို့က ခဗျားအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပေးကြမလို့ပါ။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ခဗျားကုသိုလ် ဖြစ်အောင် ဆွမ်းကပ်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ သင်္ကန်း လည်း ခဗျားကုသိုလ်ဖြစ်အောင် လှူပေးမှာ။ ပြီးရင် ခဗျား ကုသိုလ်ကို ကျုပ်က ခဗျားကိုယ်စား ရေစက်ချပေးမယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကျောင်းကို အခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ဆ တော့ ဦးဖုံ "

ကျုပ်က ပြောပြီး အသာအကဲခတ်နေလိုက်တယ်။ ဟာ တွေ့ပြီဗျို့။ တွေ့ပြီ ။ ညောင်ပင်ကြီးပေါ်ကနေ ဆင်းလာတာဗျို့ ။ ဖြူနီးကနဲ ကြည့်တော့ ဖြူဖြူ ကြီးဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ ခါးတောင်းကျိုက်ကြီးနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ဗျ။ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လျှာကြီးကလည်း တွဲလောင်းကြီး ကျနေတာဗျ။ လူတွေ ရုတ်တရက်မြင်ရင် လန့်ပြီး သေသွား နိုင်တာဗျ။

ကျုပ်ကရှေ့က ခပ်ဖြေးဖြေး လျှောက်လာတယ်။ သရဲကြီး ဦးဖုံက ကျုပ်နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လိုက်လာတာဗျ။ ခါးကြီး ကလည်း ကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ဗျို့။ လျှာကြီးကလည်း တွဲလောင်းကြီး ကျလို့။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်တော့ သူကျောင်းပေါ်ကို တက်လို့ မရဘူး။ ကျောင်းဝိုင်းထဲက ထနောင်းပင်ကြီးအောက်မှာ မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း သူမြင်သာအောင် ဆွမ်းစားကျောင်းရဲ့ တံခါးတွေ အားလုံး ဖွင့်လိုက်ရတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ သံဃာတော်တွေက ကျုပ်ကပ်တဲ့ ဆွမ်းကိုဘုန်းပေး ကြတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ကျုပ်ကသရဲကြီး ဦးဖုံကို မြင်အောင် ထောင်ပြပြီး ဆရာတော်ကို ကပ်တယ်။ မဖဲဝါပြောတာ သေချာတယ် သရဲကြီးက ကျွတ်ချိန်တန်လို့ ထင်ရဲ့ လက်အုပ်ကြီး ချီလို့ဗျ။ ကျုပ်က ကျုပ်မြင်တာကို ဆရာတော်လျှောက်တော့

ဆရာတော်ကလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပြီး သရဲကြီး ကြားအောင် တရားဟောတယ်။ သေသေချာချာကို တရားနာတာဗျို့ ။ ဦးဗုံ သရဲကြီက မြေကြီးမှာ ဒူးကြီးတုပ်ပြီး လက်အုပ်ကို သေသေချာချာ ချီပြီး တရားနာနေတာ။ ဆရာတော်က တရားဆုံးတော့ ရေစက် ချခိုင်းတယ်။

"ဦးဗုံရေ ခဗျားအတွက် ကျုပ်ရေစက်ချပေးမယ် "

ဆိုပြီး ရေစက်ချ ပေးတယ်။ ရေစက်ချလို့ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ကျုပ်က အမျှဝေတယ်။ ဆရာတော်ရော သံဃာတွေရော ကိုရင်တွေပါ သာဓုဝိုင်းခေါ်ပေးကြတယ်။ ဟာ ဦးဗုံလည်း သာဓုခေါ်နိုင်တယ်ဗျ။ သာဓုခေါ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကို သေသေချာချာ ရှိခိုးတယ်။ကျုပ်ကို သူ့မျက်လုံး အကြီးကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျေးဇူးတင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဟော ပျောက်သွားပြီဗျို့ ။ ပျောက်သွားပြီ။ သရဲကြီး ဦးဗုံ ချက်ချင်း ကိုပျောက်သွားတာဗျို့ ။ ကျုပ်ကဒီအကြောင်းကို ဆရာတော်ကို လျှောက်တော့ ဆရာတော်က ပြုံးပြီး ပီတိဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊

"အင်း ဆိုးလိုက်တဲ့ ဘဝများနှယ် ။ ဘုရင်က အာဏာ ပါးကွပ်သားခန့်သတဲ့။ သတ်လိုက်ရတဲ့ လူတွေ နည်းမှာ

မဟုတ်ဘူး။ အင်း အပါယ်ဘုံသားကြီး ဖြစ်နေလိုက်တာ။ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များ ရှိလဲတော့မသိဘူးကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့”

“မှန်ပါ့ဘုရား မဖဲဝါပြောတာတော့ နှစ် ရာနဲ့ချီနေပြီလို့ ပြောတယ် ဘုရား ”

“အေး ဟုတ်လောက်တာပေါ့ကွယ် ။ ကြောက်စရာလည်း တယ်ကောင်းပါလား ကွယ် ၊ကဲ ကဲ မောင်တာတေလည်း ထမင်း စားတော့ဟေ့ ။ နို့ ဘယ်အချိန်ပြန်မှာတုံး ”

“တပည့်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောပြီးမှ ရွာပြန်မယ်ဘုရား ”

“သြော် အေးအေး ကဲ ဘုန်းဘုန်းတော့ အလုပ်စခန်းလေး ဝင်တော့မယ်ကွယ် ”

“မှန်လှပါဘုရား၊ ဒါဆို တပည့်တော် တခါတည်း ကန်တော့လိုက်တော့မယ် ဘုရား ”

ကျုပ်က ဆရာတော်ကို ကန်တော့လိုက်တယ်။ ဆရာ တော်ကြီးက ဆုပေးတယ် ။ ကျုပ်လည်း ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ထမင်းစားပြီး ဦးဇင်းတွေနဲ့ စကားထိုင်ပြောနေသေးတယ်။ ဦးဇင်း

တွေက ကျုပ်ကိုသိကြတာဆိုတော့ မဖဲဝါ အကြောင်းကို မေးနေကြတာဗျ။

“တာတေရ ဦးဇင်းတို့က ထင်ထားတာ မဖဲဝါဆိုတာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ထင်တာ ၊ တကယ်ရှိတယ်လို့ကိုမထင်ဘူးကွဲ့ ”

“မဖဲဝါ တကယ်ရှိပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် ကိုယ်တွေ့ ပါဘုရား”

“အေး အခုမှ ဦးဇင်းတို့က ယုံတော့တာကွဲ့ ”

“မောင်တာတေ ဆေးဝါးတွေရော ထိုးဖူးသလားကွဲ့”

“တပည့်တော် ဘာဆေးဝါးမှမထိုးဘူးပါ ဘုရား ”

“အင်းတွေ ဘာတွေရော သောက်ဖူးသလားကွဲ့”

“အင်းတော့ သောက်ဖူးတယ်ဘုရား ”

“အေးအေး လူဆိုတာလည်း ဘဝတွေ အဆက်ဆက် ရှိခဲ့တာပဲမို့လား ၊ သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီဘဝမှာပက်သတ်ရင်တောင် တခြားဘဝတွေမှာ ပက်သတ်ခဲ့တာ

တွေ ရှိကြတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် လိုက်ပြီးကူညီနေတာလဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွယ် ။ ကဲကဲ မောင်တာတေလည်း ဒီရွာရောက်တုန်း သွားစရာရှိတာလေးသွားကွဲ့”

ကျုပ်လည်း ဦးဇင်းတွေကို ကန်တော့ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရွာလယ်ပိုင်းကို ရောက်တော့ မောင်ချစ်နဲ့ ဖိုးစီကို တွေ့တယ်ဗျ။ ဒီကောင်လည်း ကျုပ်ကိုတွေ့တော့ အံ့သြပြီး ဝမ်းသာကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ အမေဆွမ်းကပ်ခိုင်းလို့ လာကပ်တယ်လို့ပဲ ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်နှစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားထိုင်ပြီး ပြောလိုက်ကြတာ ညနေကိုစောင်းရောဗျာ။ ဒီတော့မှ ကျုပ် ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်က မိုးမချုပ်ခင် အိမ်ပြန် ရောက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာဗျ။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကျုပ် စောစောက မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတယ်လေ ။ အဲ့ဒါကို ပြန်ဖျက်ဖို့ ကျုပ်က “နန္ဒင်းဖြူ” မေ့ကျန်ခဲ့တယ် ။ ဒီတော့ ကျုပ်မျက်စိက နာနာဘာဝတွေကို မြင်နေတော့မှဗျ။ ဒါ့ကြောင့်စောစော ပြန်ချင်တာ။ မောင်ချစ် နဲ့ ဖိုးစီကလည်း ဆွဲထားတော့ နေတောင်စောင်းသွားရောဗျို့။

ဆပ်သမြောင်က ထွက်လာ ကတည်းက မှောင်ရီသမ်းနေပြီဗျ။ ဆပ်သမြောင် ထန်းတော ကိုရောက်တော့ မိုးကချုပ်

နေပြီ။ ထန်းတောကျော်တော့ ဒီရွာသားတွေ ယာကြီးလို့ခေါ်တဲ့ နေရာဗျ။ ယာကွင်းအကျယ်ကြီးကို ယာကြီးလို့ ခေါ်ကြတာ ပေါ့ဗျာ။ လူတော့ ပြတ်သွားပြီဗျို့ ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း ယာခင်းတွေ တစ်ခင်းပြီး တစ်ခင်း ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ တာပေါ့ဗျာ။ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားပေမဲ့ အခုထိတော့ ဘာမှကိုမတွေ့ရပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်လျှောက်ရင်းနဲ့ မီးလောင်ကုန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီဗျ။ မီးလောင်ကုန်းကို ရွာထဲကမဖြတ်တော့ဘူးလို့ ကျုပ် စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ရွာပြင်လမ်းကပဲ ထနောင်းကုန်းကို သွားမယ်။ ရွာထဲဝင်ရင်ဟိုလူကဆွဲထား ဒီလူကဆွဲထားနဲ့ ကျုပ် ဒီညရွာပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်မီးလောင်ကုန်း ရွာပြင်လမ်းကပဲ လာခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ တောအုပ်ကလေးဘေးက ဖြတ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနေရာ တွေက တာတေ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေ့ရော ညရော သွားနေကြ နေရာတွေပါဗျာ။ တောအုပ်ခလေးကျော်တော့ မြယာပင်ဆွေ ပေါက်နေတဲ့ ကုန်းကလေးကို ရောက်ရောဗျ။ အဲ့အတိုင်း ကျုပ် လျှောက်လာလိုက်တာ အတော်ကလေး လျှောက်မိတော့

"ဟာ...."

ကျုပ်ပါးစပ်က ယောင်ပြီးအော်လိုက်မိတာဗျို့။ ခွေးကြီးဗျ။ ကျုပ်သွားမဲ့လမ်းမှာ ပိတ်ပြီး ရပ်နေတာဗျို့။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒါ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးပဲဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထသွားတာဗျို့ ။ ကျုပ်မှားသွားပြီ ထင်တယ်။ စောစောတည်းက မီးလောင်ကုန်း ရွာထဲက ဖြတ်လိုက်ရင် ကောင်းသားလို့ ကျုပ်တွေးလိုက်မိတယ်။ ခုမှတော့ နောက်ပြန်လှည့်လို့လည်းမမှီတော့ဘူးလေ ။

အခြေအနေကြည့်ပြီး ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ။

“ အီ အီ အီ ”

ဟော မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ကျုပ်ကို မာန်ဖီ တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အမြီးလှုပ်ပြီးကြိုဆိုတာဗျ။ သခင်တွေ့ရင် ခွေးတွေလုပ်တတ်တဲ့ အမူမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးက ခပ်သေးသေး မဟုတ်ဘူးဗျို့။ နွားပေါက်လောက်ရှိတဲ့ အကောင်ကြီးဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေက ရဲနေတာ။ ပါးစပ် ထဲက အစွယ်တွေကလည်းဖွေးလို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခွေးကြီးက အမြီးတလှုပ်လှုပ်နဲ့ ကျုပ်ကို တအီအီလုပ်နေတာ။ ဟော နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး လမ်းကလေး အတိုင်းသွားပြီ ။ ဟာ ရပ်ပြီ။ ကျုပ်ကို အမြီးကြီးလှုပ်ပြနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တအီအိနဲ့ လုပ်နေတာ။ ဒီကောင်ကျုပ်ကို

ခေါ်နေတာဗျ။ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့လို့ခေါ်နေတာ ဟော သွားပြန်ပြီ။ ဟာ ရပ်ပြန်ပြီ။ ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အမြီးလှုပ်ပြ ပြန်နေပြီဗျို့ ။ ကျုပ်မှာလည်းသွားစရာက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ။ ကဲကွာ မထူးပါဘူး။ သူ့နောက်လိုက်သွားရ တော့မှာပဲလို့ ကျုပ်တွေးပြီး သူ့နောက်ကလိုက်တယ်။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ရှေ့ကသွား ။ ကျုပ်ကနောက်ကလိုက်တယ်။ မြရာ တောလမ်း ကလေးလည်းဆုံးရော ခွေးနက်ကြီးက ကျုပ်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး အမြီးလှုပ်ပြသေးတယ်။ သူ့နောက်မှာ ကျုပ်ပါလာမှန်းသိတော့မှ မြောက်ဘက်ကို ချိုးချသွားတယ်။ ကျုပ်လည်းသူ့နောက်က လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နဲနဲတော့ ထင့်သွားတယ်ဗျ။ ဒီမြရာတောလမ်းကလေးကို ကျုပ် ခဏခဏရောက်ဖူးနေတာပဲဗျာ။ လမ်းက ဒီလောက်လည်း မရှည်ပါဘူး။ ဒီလို အချိုးအကွေ့တွေလည်းမရှိပါဘူး။ ခွေးကြီးက နောက်တစ်ခါ တောင်ဘက်ကို ချိုးသဗျ။ ကျုပ်လည်း သူ့နောက်က လိုက်ချိုးလိုက်တယ်။

“ဟာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးပါလား”

ကျုပ်တို့ကနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးလည်း ရပ်ပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်နေတယ်။ အမြီးကြီးကတော့ တလှုပ်လှုပ် ပဲဗျ။ ကျုပ်ကို သူ ဒီအိမ်ခေါ်လာတာပါလား ။

ကျုပ်မဝင်ရဲဘူး။ တိုက်ပျက်ကြီးဗျ။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ရှေးခေတ်ကတည်းက ဆောက်ထားခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးဗျ။ အပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်းပေါက် တံခါးတွေတောင်ပြုတ်ပြီး တွဲလောင်းကျနေတယ်။

" အီ အီ အီ အီ "

ဟော ခွေးနက်ကြီးက ကျုပ်ကို ခေါ်နေတာဗျ။ ကျုပ် ဘယ်ဝင်ရဲပါ့မလဲ။ အိမ်ထဲမှာတော့ မီးလင်းနေတယ်။

"ဝူး ဝူး ဝူး ဝူး "

ဟာ ဒီကောင်ကြီးအူပြီဗျ။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြီးအူလိုက်တာ။

"ဟာ အိမ်ကြီးထဲက လူထွက်လာတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကို မြင်တော့ ရပ်သွားတယ်။ အိမ်ထဲကဖြာထွက်နေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတာက မိန်းမတစ်ယောက်ဗျ။ ဆံပင်ဖားလျားချထားတယ်။

"တာတေ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ လာပါ"

ဟာ ကျုပ်ကို သိနေပါလား ။ ကဲဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုနေထွက်ပြေးလို့လည်း ဒီခွေးကြီးက လိုက်ကိုက်ချင် ကိုက်နေမှာ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်တဲ့လမ်းက အုတ်စီထားတဲ့ လမ်းခလေးဗျ။ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ ပန်းပင်လေးတွေ ရှိတယ်။ ကျုပ်ခွေးကြီးကို သတိရပြီးနောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ဘုရား ဘုရား ကျုပ်နောက်မှာ ပါလာတာကိုးဗျ။

"လာပါ တာတေ မကြောက်ပါနဲ့ "

ဟာ ဟိုညကကျုပ်အိမ်မက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေး ပဲဗျ။ တော်သေးတာပေါ့ ဗျာ။ ဒီအသွင်နဲ့ တွေ့ရလို့ပေါ့။ ကျုပ်သင်္ချိုင်းတွေထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ အရုပ်ဆယ်ပေလောက် ကြီးသာဆို ကျုပ်ဒီနေရာမှာတင် နှလုံးခုန်ရပ်သွားမှာ သေချာ တယ်ဗျို့ ။

"တာတေ နင် ဆပ်သမြောင် ကိုသွားတာငါသိတယ်။ ဦးဗုံကြီး ကျွတ်သွားပြီ။ ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတယ်။ နင်လည်း ကုသိုလ်အများကြီး ရသွားပြီ"

ကျုပ်မဖဲဝါရဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို လိုက်ကြည့်တယ်။ တော်တော်ကျယ်တဲ့ အိမ်ကြီးဗျ။

"တာတေ ထိုင်လေ"

မဖဲဝါက ကျုပ်ကို ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျုပ်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ကျုပ်လက်ထဲက အမေ့ချိုင့်ကိုလည်း အောက်မချပဲ ကိုင်ထားတာဗျ။ ကျုပ်ကအကြံနဲ့လေ။ အကြောင်းဆိုရင် ကျုပ်က ဒီချိုင့်နဲ့လွှဲရိုက်ပြီး စွတ်ပြေးမယ်လို့ တွေးနေတာဗျ။ အမေ့ချိုင့်က ကြွေရည်သုတ် ငါးဆင့်ချိုင့်လေဗျာ။

"တာတေ နင့်ချိုင့်ကြီးကို အောက်ချထားလိုက်ပါ။ ကိုင်ထားရတာ လေးသနဲ့ ။ ဒီမှာ ချိုင့်နဲ့ရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးရမဲ့သူ ဘယ်သူ မှမရှိပါဘူးဟာ"

ကျုပ်တွေးတာကို သူသိနေပါလား။ ကျုပ်လည်း လက်ထဲက ချိုင့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားလိုက်တယ် ။

"တာတေ နင်ဗိုက်စာနေတယ် မို့လား ။နင်ဘာစားချင်လဲ။ နင်စားချင်တာကျွေးလို့ရတယ်။ ပြော "

“ဟို ဟို ကျုပ်ဘာမှမစားချင်ပါဘူး သၡိုင်းရှင်မကြီး”

“ဟာ တာတေကလည်း နင်ဘာမှ အန္တရာယ်မဖြစ်စေရပါဘူး စားချင်တာပြောပါ”

ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြလိုက်တာဗျာ။ အလွန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ မဖဲဝါကြီးက အတော်ကို ယဥ်ကျေးတာဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။

“ တာတေငါ့ကို မအံ့သြနဲ့ ။ ငါက ငါကြိုက်တဲ့ အသွင်ကို ယူလို့ရတယ်ဟဲ့ ”

ကျုပ်တွေးတာကိုး သိနေတာဗျ။ ကျုပ်လည်း တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ဘူးဗျို့ ။ ဟော ထွက်လာကြပြီဗျို့ ။ ထွက်လာကြပြီ။ ငွေဗန်းလေးတွေ ကိုင်လို့ဗျ။ အောင်မလေး ကြောက်စရာကြီးတွေဗျာ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ထဘီရင်လျား ထားတာက တစ်ယောက်ဗျ။ နှဖူးတည့်တည့်မှာ မျက်လုံးတစ်လုံး ပဲပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်းပြဲပြဲကြီးဗျ။ လက်ထဲက ဗန်းကို ကျုပ် ရှေ့က သစ်သားစားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ဟော နောက် တစ်ယောက် အောင်မလေးဗျာ။ နားရွက်ကြီးက အကြီးကြီး ပါလားဗျာ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အမွှေးအရှည်ကြီးတွေ

ဖုံးလို့ဗျ။ ဟာ လျှာနီနီကြီးက ပါးစပ်ထဲကနေ တွဲလောင်းကြီးကျနေတာ။ တစ်တောင်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ယောကျ်ားလား မိန်းမလားတော့မသိဘူးဗျ၊ သူ့ရှေ့က ငွေလင်ဗန်းကို ကျုပ်ရှေ့မှာလာချတယ်။ ပြီးတော့ မဖဲဝါရဲ့ နောက်မှာသွားပြီး ရှိ့ရှိ့လေးဆွေ ရပ်နေကြတယ်။ ကျုပ်က သူတို့ကို လိုက်ကြည့်နေတော့ မဖဲဝါက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

“တာတေ နင်သူတို့ကို မြင်ရလား”

“ မြင် မြင်ရပါတယ် သချိုင်းရှင်မကြီး ဗျာ ”

“ ဟေ နင်ဘာဖြစ်လို့ မြင်ရတာတုံး ”

“ ကျုပ်ဆေးကွင်းထားလို့ပါ သချိုင်းရှင်မကြီး ”

“ ဩော် ဒါ့ကြောင့်ကိုး နင် ဒီဆေးဘယ်က ရတုံး”

“ ဆရာကြီး နှံ့ဖပေးတာပါ သချိုင်းရှင်မကြီး ”

“ ကဲ တာတေ စားစား”

ကျုပ်စားပွဲခုံပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ရွှေရောင် ဝင်းနေတဲ့ ငှက်ပျောသီး တွေက တစ်ဗန်းဗျ၊ ညိုပြီး ပြောင်နေတဲ့ ညိုတိုတို အသီးတွေက တစ်ဗန်းဗျ။ ကျုပ်ဘယ်စားရပါ့မလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မစားဘဲလည်းမနေနိုင်ဘူးဗျာ။ ကဲ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဟာ ဆိုပြီး ငှက်ပျော်သီးတစ်လုံးကို ခွာစားလိုက်တယ်။ ဟာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ် ဆီးသီးလို အသီးတွေကို တစ်လုံး ယူစားလိုက်တယ်။ ကောင်းလိုက်တာ ချိုပြီး မွှေးနေတာဗျ။ ချက်ချင်းကို အားတွေပြည့်သွားသလိုပဲဗျာ။

"ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ မဖဲဝါ"

အရဲစွန့်ပြီး ခွင့်တောင်းကြည့်တယ်။

"အေးအေး ပြန်ပါတာတော့။ ငါက နင့်ကိုကြုံတုံး အိမ်လည် ခေါ်တာပါ "

ကျုပ်ဘာမှမပြောဘဲ ထလိုက်တယ်။ ချိုင့်ကို လက်က ဆွဲပြီး မဖဲဝါရဲ့ အိမ်ကြီးထဲကနေထွက်ခဲ့တယ်။ ခွေးကြီးတော့ မတွေ့တော့ဘူးဗျ။ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ် နဲ့ လျှောက်လာလိုက် တာနည်းနည်းလေး လှမ်းလာတော့ ကျုပ်နောက်ကို ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ ဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးပါလား ”

စောစောက ကျုပ်ထွက်လာတဲ့အိမ်ကြီးကို အစအန တောင် မတွေ့ရတော့ဘူးဗျ၊ ။ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးပဲတွေ့ရတယ် ဟုတ်တာပေါ့ ဒါ မီးလောင်ကုန်းရွာ သင်္ချိုင်းကုန်းပဲ ။ ဖဲသမား ကိုအောင်ချစ်ကို မဖဲဝါ သတ်တာ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းပဲလေ ဒါဆိုရင် မဖဲဝါရဲ့ အိမ်က ဒီနေရာမှာ ရှိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကိုလည်း ကြိုက်သလို ဖန်ဆင်းနိုင်တာလား။ မီးလောင်ကုန်းရွာရဲ့ သင်္ချိုင်း ကြီးမှာ ဖဲဝါရဲ့အိမ်လားဆိုတာတော့.....???

-- ပြီးပါပြီ --